

Arrest

nr. 290 305 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X.

1.2. Verzoeker dient op 12 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 5 januari 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Shawat, gelegen in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia. U ging tot de negende graad naar school, en werkte hiernaast in de slagerij van uw vader H.K. In 1395 (X – X) was uw vader fysiek niet meer in staat om te werken in de slagerij waarop u stopte met school, en voltijds in de slagerij ging werken. In 1397 (X – X) sloot u een contract af met de lokale arbaki om vlees te leveren aan hen. Vijf maanden nadat u het contract afsloot met de arbaki werd u door de taliban aangesproken toen u onderweg was naar huis. De taliban droeg u op geen vlees meer te verkopen aan de arbaki, waar u mee instemde. Thuis lichtte u uw vader in, waarop uw vader zei dat u geen vlees meer moest verkopen aan de arbaki om problemen te vermijden. U belde hierop de volgende dag met de commandant van de arbaki, N.K., om hem te informeren dat u hen geen vlees meer kon verkopen. De commandant stelde in vraag of uw belagers weldegelijk de taliban betrof, en haalde aan dat dit wellicht gewone personen waren. De commandant verzekerde u dat er geen probleem was en dat u bij eventuele verdere problemen kon rekenen op hem. U besloot hierop verder te gaan met de verkoop van het vlees aan de arbaki en verkocht de volgende dag opnieuw vlees aan hen. Vier dagen later werd u opnieuw benaderd door de taliban, die u opnieuw opdroegen geen vlees meer te verkopen. De taliban overhandigde u eveneens een flesje en droeg u op dat u dit door het vlees van de arbaki moest mengen. U lichtte N.K. in over de opdracht van de taliban, die hierop naar u toe kwam. Hij lichtte eveneens de politie in die naar jullie toe kwam en alles in beslag nam. U werd hierop meegenomen naar het districtshuis, waar u ondervraagd werd en een nacht verbleef. Tijdens deze nacht werd een aanval uitgevoerd op de checkpost van N.K., waarbij vijf of zes talibs omkwamen, alsook een soldaat van het Afghan National Army (ANA) om het leven kwam. U keerde de volgende dag terug naar huis. Na uw thuiskomst ging u diezelfde avond naar het huis van uw maternale oom A, waar u hem vertelde wat er gebeurd was. Hij besloot dat u die nacht bij hem binnen moest blijven. De volgende ochtend kwam uw moeder S.B. naar het huis van uw oom A. en vertelde jullie dat de taliban die nacht bij u thuis was geweest. De taliban had uw vader geslagen en gezegd dat u overhandigd moest worden aan het Islamitisch Emiraat van de taliban. Uw oom regelde hierop uw vertrek uit Afghanistan waarna u diezelfde dag, op 11 sawr 1398 (1 mei 2019), Afghanistan verliet. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 2 juni 2020 toe kwam. U diende tien dagen later, op 12 juni 2020, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek uit Afghanistan is de taliban nog een aantal keer naar uw huis gekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: uw originele taskara, het originele contract tussen u en de arbaki, acht fotoprints betreffende het notitieboekje van de slagerij, alsook de originele briefomslag. Uw advocaat maakte tevens op 19 januari 2020 per e-mail uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud over.

Op 10 maart 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven en u geen risico liep op ernstige schade. U tekende op 12 april 2021 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV of de Raad) beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS. U legde bij het verzoekschrift gericht aan de Raad geen nieuwe documenten voor. Op 19 augustus 2021 trok de Commissaris-generaal deze beslissing in naar aanleiding van de machtsovername door de taliban. U legde sinds de intrekking van de beslissing geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst verklaart u dat u in 1395 (X – X) stopte met school om de slagerij van uw vader over te nemen (CGVS, p.15). U verklaart hierbij dat u op 1 qaws 1397 (X) met de arbaki (lokale politie) een contract afsloot om maandelijks vlees aan hen te leveren (CGVS, p.17). Uw verklaringen omtrent dit vermeende contract zijn echter allerminst coherent en consistent te noemen, waarmee u afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit element in uw asielaanvraag. Het is vooreerst bevreemdend om vast te stellen dat de arbaki nooit eerder een contract afsloten met jullie slagerij, des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat de arbaki al lang voordat u de slagerij overnam van uw vader klant was (CGVS, p.17). Gevraagd om welke reden er nooit eerder dan 1397 een contract werd afgesloten met de arbaki antwoordt u eenvoudigweg “het was hun keuze, als ze mij vroegen voor het contract dan zei ik ok” (CGVS, p.17), maar biedt u niet het minste inzicht in de reden om welke reden de arbaki nooit (eerder) een contract afsloot met uw vader en dit plots wel nodig achtte. Wanneer u vervolgens bevraagd wordt over de manier waarop u het vlees leverde aan de arbaki, blijken uw verklaringen allerminst duidelijk. Zo verklaart u eerst dat u het vlees bracht, waarna u direct eveneens verklaart dat de arbaki het vlees zelf afhaalden (CGVS, p.22). Even later voegt u toe dat u het vlees niet zelf leverde aan de arbaki of aan een checkpost, omdat u daar geen tijd voor had (CGVS, p.22). Het grillige karakter van uw verklaringen brengt de geloofwaardigheid aangaande dit element van uw asielaanvraag verder aan het wankelen.

U verklaart hierbij tevens dat N.K., een commandant van de arbaki, samen met andere soldaten naar de winkel kwam (CGVS, p.23). Uw kennis over deze vermeende commandant en zijn soldaten is echter zodanig beperkt, dat er ernstige twijfels zijn over de waarachtigheid van uw verklaringen. Wanneer u bevraagd wordt over het uniform dat ze droegen, komt u niet verder in uw beschrijving dan dat hun uniform, baret en schoenen allen grijs waren (CGVS, p.23). Uit de algemene landeninformatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de lokale politie geenszins grijze uniformen dragen, integendeel, zij dragen geelbruine broeken (zie map Landeninformatie – document 1). Daarenboven bent u niet in staat voor het CGVS te duiden hoe u N.K. aan zijn uniform kon herkennen als zijnde commandant, daargelaten dat hij werd aangesproken door de aanwezige soldaten als commandant (CGVS, p.23). Waar u nog vermeldt dat ze een aantal patches droegen op het uniform, maar dat u deze niet goed kon zien, wijst het CGVS erop dat u evenwel verklaarde dat de arbaki niet alleen twee of drie keer per week naar de slagerij kwam, maar dat u zelf thee dronk en de boekhouding deed met N.K. (CGVS, p.23). Het is derhalve niet geloofwaardig dat u tijdens deze frequente bezoeken geen betere indrukken opdeed van het uniform en de patches erop dat zij en N.K. droegen. Waar u ter staving van deze vermeende afspraak met de arbaki nog een contract voorlegt, alsook acht fotoprints van het notitieboek van de slagerij wijst het CGVS erop dat documenten hoe dan

ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten (zie map Documenten – document 2 & 3). Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – document 2) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Het door u voorgelegde contract doet derhalve op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Voorts wordt uw vrees jegens de taliban reeds op ernstige wijze gerelativeerd door de vaststelling dat de arbaki al jarenlang zonder problemen klant waren in de slagerij van uw vader, en later bij u toen u de slagerij overnam (CGVS, p.17 & 22). Dit geldt des te meer daar, naar analogie van uw verklaringen, blijkt dat de arbaki vaak en in uniform naar de slagerij kwam, alsook dat uw slagerij gekend was in de regio (CGVS, p. 16 & 23). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze opmerkelijke vaststelling verschuilt u zich achter onwetendheid en stelt u eenvoudigweg: "misschien kwamen ze achter het contract en wilden ze niet dat de arbaki er waren" (CGVS, p.23). U bent hierbij geenszins in staat uit te klaren hoe de taliban er plots achter kwam dat uw slagerij vlees verkocht aan de arbaki, noch hoe de taliban op de hoogte kwam van dit contract. U verklaart hierover louter dat u dit niet weet, maar dat ze personen in het dorp hebben. U verklaart zelfs dat niemand weet had van het contract (CGVS, p.23). Het is tevens allerm minst logisch dat u zoveel moeite nam om uw contract met de arbaki te verbergen, maar dat de arbaki evenwel het risico namen om veelvuldig, en in uniform naar uw slagerij te komen. Hierop gewezen, stelt u niet alleen simpelweg dat u een contract met ze had, maar dat de commandant zelfs thee dronk met u en dat jullie samen de boekhouding deden (CGVS, p.23). Het is niet aannemelijk dat u na ettelijke jaren vlees te hebben verkocht aan de arbaki plots problemen zou krijgen met de taliban hierdoor. Des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat de arbaki en de taliban al langer in de clinch lagen in uw regio (CGVS, p.14-15). De vaststelling dat u bovendien geenszins kunt duiden hoe de taliban achter de afspraak tussen u en de arbaki kwam is bevestigend voor het bedrieglijk karakter van uw verklaringen hieromtrent. Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw verweer dat u dit simpelweg niet weet en dat de taliban overal personen heeft, kan aldus geen afbreuk doen voor uw vage verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door de taliban, temeer nu u, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een contract had met de arbaki.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat vijf maanden na het afsluiten van het vermeende contract met de arbaki, u door de taliban werd aangesproken en werd aangemaand geen vlees meer te verkopen aan de arbaki (CGVS, p.21). Ten aanzien van uw ingeroepen persoonlijke moeilijkheden met de taliban, dient aangestipt te worden dat ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in uw verklaringen. Vooreerst wijst het CGVS op de vaststelling dat uw kennis over uw belagers van de taliban derhalve pover is dat uw verklaringen hieromtrent geenszins kunnen overtuigen, en u het CGVS in het ongewisse laat over (de identiteit van) uw vermeende belagers. U verklaart hierover kortweg dat ze uw naam zeiden maar dat u ze (de taliban) niet kende (CGVS, p.24). Gevraagd hoe u dan wist dat het taliban was, bedient u zich van het zeer algemene en stereotiepe antwoord dat hun gezichten bedekt waren en dat ze u zeiden dat u geen vlees meer mocht verkopen. U geeft evenwel direct erna toe dat u zelf twijfelde of deze personen echt de taliban waren (CGVS, p.24). De vaststelling dat zelfs de arbaki twijfelden of het de taliban betrof is daarbovenop veelzeggend en doet verder afbreuk aan uw vrees jegens de taliban (CGVS, p.24).

Daarenboven wijst het CGVS erop dat het allerm minst opmerkelijk valt te noemen dat u, na uw vermeende interactie met de taliban, het advies van uw vader om geen vlees meer te verkopen aan de arbaki, volledig opzij zette en al de volgende dag opnieuw vlees verkocht aan de arbaki (CGVS, p.24). Dat u het advies van uw vader in de wind sloeg en toch het risico nam om direct weer vlees te verkopen aan de arbaki doet de wenkbrauwen fronsen, en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees jegens de taliban. Deze vaststelling wordt bovendien bevestigd wanneer u verklaart dat zelfs de arbaki de volgende dag naar de slagerij kwam, en tegen u zei dat u zich niet druk moest maken (CGVS, p.25). Dit getuigt allerm minst van een gegronde vrees jegens de taliban.

Voorts verklaart u dat u vier dagen later opnieuw werd aangesproken door de taliban, waarbij ze zeiden dat u nog altijd vlees verkocht aan de arbaki en u een flesje gaven om de inhoud ervan in het vlees te mengen (CGVS, p.25). Uw kennis omtrent dit vermeende incident is echter wederom volledig ontoereikend en kan dan ook niet overtuigen. Zo verschuilt u zich opnieuw achter onwetendheid wanneer u bevraagd wordt over de identiteit van uw vermeende belagers, en komt u niet verder dan te stellen dat

u een van de belagers herkende aan zijn stem. Het is voorts opmerkelijk dat u hierbij evenwel verklaart dat hij "hetzelfde hoofd" had, daar u eerder verklaarde dat hun gezichten bedekt waren (CGVS, p.24-25). Het is volstrekt onduidelijk hoe u zijn hoofd kon herkennen als zijn aangezicht, volgens uw verklaringen, helemaal niet zichtbaar was bij jullie eerste interactie. Het CGVS merkt hierbij nog op dat u in uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud uw verklaringen opnieuw wijzigt, daar u nu plots stelt dat u hem herkende aan hetzelfde lichaam (zie opmerkingen NPO, p.25). Het CGVS wijst erop dat u zich hier louter bedient van een post-factum verklaring, die evenmin kan overtuigen. Integendeel, de vaststelling dat u uw verklaringen opnieuw wijzigt maakt dat uw verklaringen alleen maar grilliger van aard overkomen en geenszins doorleefd zijn. U blijkt daarenboven wederom niet in staat te duiden hoe de taliban wist dat u nog altijd vlees verkocht aan de arbaki. Integendeel, u verwijst simpelweg naar dat ze "misschien allerhande mensen hebben in het dorp" (CGVS, p.25). De vaststelling dat u het CGVS niet de minst concrete informatie kan verschaffen over uw vermeende belagers brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder in het gedrang. Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban, zich terdege tracht te informeren over uw belagers, quod non.

Uw verklaringen over het vermeende flesje zijn evenmin omstandig te noemen en kunnen derhalve uw geloofwaardigheid dan ook niet herstellen. U komt hieromtrent niet verder dan te stellen dat het flesje in een zwarte plastic zak zat en dat er iets in het flesje zat (CGVS, p.25). Over de inhoud van het flesje weet u evenmin iets te vertellen, en weet u zelfs niet of de inhoud van het flesje vloeibaar of droog was (CGVS, p.25). Het CGVS merkt hierbij nog op dat het opmerkelijk is dat u stelt dat er iets in het flesje zat, terwijl u tegelijk verklaart het flesje nooit gezien te hebben (CGVS, p.25). Uw tegenstrijdige verklaringen aangaande dit vermeende flesje laten het CGVS in het donker tasten over de inhoud van de vermeende zwarte zak en het flesje. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden dat u nooit naar het flesje hebt gekeken, bedient u zich van de simpele verklaring dat u niet had geweten wat het was zelfs al had u gekeken (CGVS, p.25). U licht hierbij niet toe om welke reden u het flesje ogenschijnlijk niet interessant genoeg vond om naar te kijken.

Voorts verklaart u dat N.K. de politie informeerde nadat u hem vertelde over het flesje en uw interactie met de taliban. U werd hierna overgebracht naar het districtshuis door de politie, waar u vervolgens werd ondervraagd door twee personen (CGVS, p.21). Het CGVS merkt op dat deze gang van zaken allerminst opmerkelijk is, daar N.K. zelf arbaki was. Wanneer u hier naar gevraagd wordt verklaart u dat hij u niet kon slaan omdat u zijn dorpeling was, en dat hij de politie contacteerde daar hij het probleem uitgelegd wilde hebben. Hij verdacht u immers van collaboratie met de taliban (CGVS, p.25-26). Wanneer u erop gewezen wordt dat het vreemd is dat hij u daarvan verdacht, wijzigt u uw eerdere verklaring en stelt u plots dat hij u niet verdacht maar dat hij gewoon bang was dat u iets zou overkomen, en jullie dorpelingen hem dat zouden kwalijk nemen (CGVS, p.26). Uw uitleg dat hij bang was voor uw veiligheid kan de ontstane tegenstrijdigheid echter geenszins vergoelijken. Het heeft er derhalve alle schijn van weg dat u uw eerdere verklaring dat N.K. u verdacht van collaboratie met de taliban louter wijzigt in een poging de opmerkelijke vaststelling van het CGVS glad te strijken, quod non.

Over uw vermeende interactie met de politie zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Zo weet u geenszins wie van de politie N.K. belde, noch door wie u ondervraagd werd op het districtshuis. Zo verklaart u plots dat u niet weet of u door de NDS (National Directorate of Security) of het ANA (Afghan National Army) werd ondervraagd op het districtshuis, wat immers beiden geen Afghaanse politiediensten zijn (CGVS, p.26-27). Het CGVS benadrukt dat er ook hier van u verwacht mag worden dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt, al dan niet na de feiten, om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Het is daarenboven opmerkelijk dat de autoriteiten, dewelke dat dan ook zouden mogen zijn, u louter en alleen op het woord van de dorpsoudsten zouden vrijlaten. U werd immers verdacht van collaboratie met de taliban, met het doel om de arbaki te vergiftigen, doch een zeer ernstige verdenking. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststelling, verklaart u simpelweg dat de autoriteiten met u spraken, alsook dat ze uw gsm innamen (CGVS, p.27). U kunt echter niet duiden om welke reden zij u naar huis lieten gaan. Uw lacunaire verklaringen brengen uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen.

Voorts verklaart u dat, na uw terugkeer naar het dorp, de taliban diezelfde avond uw huis aanviel en uw vader sloeg. U slaagt er evenwel niet in dit vermeende incident op een geloofwaardige en overtuigende manier voor te stellen. Uw kennis aangaande dit incident schiet immers wederom tekort, en kan allesbehalve omstandig worden genoemd. U blijkt immers geen idee te hebben van de belagers van de

taliban die naar uw huis zouden zijn gekomen. U weet zelfs niet hoeveel talibs er naar uw woning zijn gekomen (CGVS, p.27). Ook aangaande de aanleiding van deze aanval, blijven uw verklaringen summier en oppervlakkig. U verklaart dat de taliban aan uw vader zei dat er vier, vijf of zes personen van hen zijn doodgeschoten, en dat er eveneens een ANA-soldaat bij is omgekomen, maar u kunt het CGVS geen concrete informatie verschaffen over dit vermeende incident. Zo weet u niet wie van de taliban hierbij zou zijn omgekomen. U zegt zelfs dat u niet weet of het uw dorpelingen waren of mensen uit de regio. Noch weet u welke soldaat van het ANA werd gedood (CGVS, p.27-28). Het moge duidelijk zijn dat uw lacunaire verklaringen het CGVS nog altijd in het duister laten tasten over de omstandigheden van uw vermeende moeilijkheden met de taliban.

Waar u nog verklaart dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog een keer naar het huis zijn gekomen op zoek naar u, wijst het CGVS erop dat u geenszins kunt duiden hoe vaak dit nog zou zijn voorgevallen, of in welke omstandigheden ze nog naar u op zoek zijn. U stelt simpelweg uw familie in Afghanistan daar niet naar gevraagd te hebben (CGVS, p.28), een weinig proactieve houding die niet in overeenstemming te brengen is met het gedrag van een persoon die heden een verzoek om internationale bescherming indient naar aanleiding van deze vervolgingsfeiten, met gevolg dat ook deze verklaringen niet kunnen overtuigen. Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op ten aanzien van de door u neergelegde taskara (zie map documenten – document 1). Daar uw taskara slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormt, een element dat heden niet betwist wordt, bevestigt zij geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Uw taskara kan derhalve niet leiden tot een andere oordeelsvorming aangaande uw reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, zoals hierboven uiteengezet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 19 januari 2021 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele post-factum verduidelijkingen over uw verklaarde dorp van herkomst, alsook enkele spellingscorrecties, en de schrijfwijze van de naam van een commandant, maar blijken deze geenszins inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoegingen te omvatten. Uw correctie op pagina 25 van de notities van het persoonlijk onderhoud dat u de talib herkende aan zijn lichaam in plaats van zijn hoofd werd reeds besproken (zie supra).

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 5 januari 2021, aldus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art.48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Waar u in het verzoekschrift gericht aan de Raad in het kader van uw beroepsprocedure tegen de (heden ingetrokken) beslissing van het CGVS genomen op 10 maart 2021 nog opwerpt dat u in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa wijst het CGVS op het volgende. Uit de door u in dit verzoekschrift aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door

wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Hoewel u stelt dat de taliban Afghanen die in Europa verbleven hebben vizeert, dient te worden vastgesteld dat dit louter een bewering betreft die u niet in concreto staft. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. In uw geval haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zo keren jaarlijks vele honderdduizenden Afghanen terug naar hun land van herkomst zonder te worden beschuldigd van apostasie of verwestersing. Waarom dit voor u anders zou zijn, is volstrekt onduidelijk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, §

39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die

werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er

een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert het motief in de bestreden beslissing, aangaande de risicoprofielen in Afghanistan en stelt dat hij op basis van deze uitspraak van de commissaris-generaal recht heeft op bescherming.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij niet sprak over onwaarschijnlijkheden, doch dat er dreigementen van de taliban zijn, evenals huiszoekingen. Hij is gevlucht, omdat de taliban iedereen die hun bevelen niet respecteren onmiddellijk doden.

Verzoeker citeert het motief in de bestreden beslissing, aangaande het contract met de arbaki. Hij stelt: “Verzoeker wilt duidelijkheid stellen over de feiten. In het begin bracht hij de bestelling zelf bij de klant. Dit was echter niet gemakkelijk. Waardoor hij aan de klant vroeg om het zelf af te halen. Een loutere bedenking van het CGVS waarom arbaki niet eerder een contract met hen aanging is eveneens onnodig. Even goed hadden ze hun samenwerking met een ander slager definitief stopgezet. En verkozen ze de slager van de verzoeker als nieuwe partner. Het CG VS kan niet verwachten dat verzoeker achter elke contract die hij sloot naar de reden hier achter vroeg. Dit is dus geen argument om de ongelooftwaardigheid op te toetsen.”

Verzoeker citeert het motief in de bestreden beslissing, aangaande het gegeven dat hij vlees bleef verkopen aan de arbaki na de bedreigingen. Hij stelt: “Verzoeker verklaart dat de arbaki langskwam om hem te bevestigen dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. Hierdoor bleef hij vlees verkopen aan hen. Hij had vertrouwen in Arbaki”

Verzoeker citeert het motief in de bestreden beslissing, inzake de machtsovername door de taliban. Hij verwijst naar de vele problemen in Afghanistan, evenals naar een petitie om het uitzetten van uitgeprocedeerde asielzoekers te stoppen.

Verzoeker benadrukt dat geen rekening werd gehouden met de actoren die in de EUAA rapporten worden aangehaald. Hij wijst op de aanwezigheid van de taliban in het dorp waar hij woonde, waar aanslagen en huiszoekingen een gewoonte zijn. Verzoeker benadrukt dat hij zich bedreigd voelt door de taliban, die hem zullen vermoorden.

Verzoeker verwijst naar een nieuwsbericht inzake de actuele situatie in Afghanistan, waaruit blijkt dat de stelling van de commissaris-generaal dat mensen veilig over straat kunnen lopen, niet overeenstemt met de werkelijkheid. De acties van de taliban zijn op iedereen gemunt, dus ook op burgers, zo stelt verzoeker.

Verzoeker verwijst naar de humanitaire en economische crisis, onder meer als gevolg van de sancties na de machtsovername.

Ten slotte stelt verzoeker dat een vermindering van troepen geen reden is dat burgers veilig zijn.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 5 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, naar aanleiding van de weigering om te stoppen met het verkopen van vlees aan de arbaki, evenals de weigering om de inhoud van een flesje te verwerken in het vlees van de arbaki. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) de verklaringen omtrent het contract tussen verzoeker en de arbaki zijn allerm minst coherent en consistent, waarbij (i) het bevreedend is dat de arbaki nooit eerder een contract afsloten,

niettegenstaande dat de arbaki reeds geruime tijd klant waren en (ii) er sprake is van wisselende verklaringen over de wijze waarop het vlees aan de arbaki werd geleverd;

(b) er is sprake van een gebrekkige kennis over de commandant van de arbaki N.K. en de andere soldaten die naar de winkel kwamen, waarbij (i) verzoeker stelt dat zij grijze uniformen droegen, terwijl dit niet strookt met de landeninformatie; (ii) verzoeker kan niet aanduiden hoe hij N.K. kon herkennen als zijnde commandant en of hij werd aangesproken als commandant door de andere soldaten; (iii) verzoeker verklaarde dat de arbaki 2 à 3 keer per week naar de slagerij kwamen en de commandant bovendien samen met hem thee dronk en de boekhouding deed, zodat een betere kennis kan worden verwacht;

(c) het is ongeloofwaardig dat de arbaki al jarenlang zonder problemen klant waren in de slagerij, waarbij dit temeer geldt aangezien de arbaki vaak in uniform naar de slagerij kwamen en de slagerij gekend was in de regio, waarbij (i) verzoeker niet kan verduidelijken hoe de taliban plots weet zou hebben van het contract; (ii) het opmerkelijk is dat er zoveel moeite werd gedaan om het contract geheim te houden, maar dat de arbaki wel veelvuldig in uniform naar de slagerij kwamen; (iii) verzoeker verklaarde dat de arbaki en de taliban al langer in de clinch lagen in de regio;

(d) er is sprake van gebrekkige kennis over de talibanleden die verzoeker bedreigden, waarbij (i) verzoeker slechts stereotiep stelt dat hij wist dat het talibs waren omdat hun gezichten bedekt waren en zij zeiden dat hij geen vlees meer mocht verkopen aan de arbaki; (ii) verzoeker vervolgens stelt niet zeker te zijn of het talibanleden waren en ook de arbaki hierover twijfelden;

(e) het is opmerkelijk dat verzoeker het advies van zijn vader, om geen vlees meer te verkopen aan de arbaki, in de wind sloeg en de volgende dag al onmiddellijk terug vlees verkocht en waarbij de arbaki naar de slagerij kwamen;

(f) er is sprake van gebrekkige kennis over het incident met het flesje, waarbij (i) verzoeker zich opnieuw achter onwetendheid verschuilt met betrekking tot de identiteit van de belagers; (ii) verzoeker vervolgens stelt de belagers te hebben herkend aan "hetzelfde hoofd", terwijl hij eerder verklaarde dat hun hoofden bedekt waren en de daaropvolgende verklaring dat het om hetzelfde lichaam ging, slechts een post factum verklaring is; (iii) verzoeker verduidelijkt niet hoe de taliban wist dat hij nog steeds vlees verkocht; (iv) verzoeker niets meer kan zeggen dan dat het flesje in een plastic zak zat en dat er iets in het flesje zat;

(g) het is opmerkelijk dat verzoeker werd overgebracht naar het districtshuis, aangezien N.K. zelf arbaki was en waarbij er sprake is van wisselende verklaringen omtrent de reden waarom N.K. dit deed;

(h) de verklaringen omtrent de vermeende interactie met de politie zijn ongeloofwaardig, waarbij (i) verzoeker niet weet of hij door het ANA of de NDS werd ondervraagd; (ii) het ongeloofwaardig is dat de autoriteiten verzoeker zomaar zouden laten gaan, louter en alleen op het woord van de dorpsoudsten, ondanks de zware beschuldigingen van collaboratie met de taliban;

(i) er is sprake van gebrekkige kennis omtrent de inval door de taliban in zijn ouderlijk huis, op het moment dat verzoeker zich bij zijn oom bevond, evenals omtrent de aanleiding van deze inval;

(j) verzoeker kan niet verduidelijken hoe vaak en onder welke omstandigheden de taliban nog naar zijn huis zijn gekomen en naar hem op zoek zijn, waarbij de vaststelling dat hij hier niet achter heeft gevraagd getuigt van een weinig proactieve houding, die niet overeenstemt met de voorgehouden ernst van de vrees.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, waar hij stelt dat *"Vooreerst verklaart u dat u in 1395 (20 maart 2016 – 21 maart 2017) stopte met school om de slagerij van uw vader over te nemen (CGVS, p.15). U verklaart hierbij dat u op 1 qaws 1397 (22 november 2018) met de arbaki (lokale politie) een contract afsloot om maandelijks vlees aan hen te leveren (CGVS, p.17). Uw verklaringen omtrent dit vermeende contract zijn echter allerminst coherent en consistent te noemen, waarmee u afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas. Het is vooreerst bevreemdend om vast te stellen dat de arbaki nooit eerder een contract afsloten met jullie slagerij, des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat de arbaki al lang voordat u de slagerij overnam van uw vader klant was (CGVS, p.17). Gevraagd om welke reden er nooit eerder dan 1397 een contract werd afgesloten met de arbaki antwoordt u eenvoudigweg "het was hun keuze, als ze mij vroegen voor het contract dan zei ik ok" (CGVS, p.17), maar biedt u niet het minste inzicht in de reden om welke reden de arbaki nooit (eerder) een contract afsloot met uw vader en dit plots wel nodig achtte. Wanneer u vervolgens bevraagd wordt over de manier waarop u het vlees leverde aan de arbaki, blijken uw verklaringen allerminst duidelijk. Zo verklaart u eerst dat u*

het vlees bracht, waarna u direct eveneens verklaart dat de arbaki het vlees zelf afhaalden (CGVS, p.22). Even later voegt u toe dat u het vlees niet zelf leverde aan de arbaki of aan een checkpost, omdat u daar geen tijd voor had (CGVS, p.22). Het grillige karakter van uw verklaringen brengt de geloofwaardigheid aangaande dit element van uw asielrelaas verder aan het wankelen."

Waar verzoeker een verduidelijking aanbrengt in de aanlevering van het vlees – met name dat hij de bestelling in het begin naar de klant zelf bracht, maar dat dit niet gemakkelijk was, zodat hij aan de klant vroeg om het zelf af te halen – dient de Raad vast te stellen dat hij hiermee de vastgestelde inconsistenties niet verschoont. Verzoeker tracht de inconsistent verklaarde verklaringen te doen versmelten in een allesomvattende verklaring, doch dit kan niet overtuigen.

Door verder aan te geven dat de arbaki mogelijks een samenwerking met een andere slagerij hadden stopgezet en op een dag verzoeker als nieuwe slager verkozen, gaat verzoeker volledig voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij verklaarde dat de arbaki reeds jarenlang bij zijn slagerij kwam. Dit biedt dan ook geenszins een verklaring voor de vastgestelde onaannemelijkheid dat de arbaki nooit eerder een contract afsloten en dit op een gegeven moment ineens wel wilden doen. Dat van verzoeker niet kan worden verwacht om bij elk contract naar de redenen hierachter te vragen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat kan worden verwacht dat verzoeker omtrent dit specifieke contract – dat mee aan de grondslag ligt van de reden waarom verzoeker uiteindelijk Afghanistan heeft verlaten – wel meer verduidelijking kan verstrekken. De Raad benadrukt in deze ook dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de geloofwaardigheid wel degelijk kon baseren op de onaannemelijkheid inzake het contract met de arbaki. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet immers alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.6. Wat betreft de omstandigheid dat verzoeker het advies van zijn vader, om niet langer vlees te verkopen aan de arbaki, in de wind sloeg, stelt verzoeker dat de arbaki hem verzekerden dat hij zich geen zorgen diende te maken en dat hij hen vertrouwde. Hiermee brengt hij evenwel de beoordeling niet aan het wankelen dat: *"Dat u het advies van uw vader in de wind sloeg en toch het risico nam om direct weer vlees te verkopen aan de arbaki doet de wenkbrauwen fronsen, en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees jegens de taliban. Deze vaststelling wordt bovendien bevestigd wanneer u verklaart dat zelfs de arbaki de volgende dag naar de slagerij kwam, en tegen u zei dat u zich niet druk moest maken (CGVS, p.25). Dit getuigt allerminst van een gegronde vrees jegens de taliban"*. Dat verzoeker niet zou aandringen op bijkomende voorzorgsmaatregelen, zoals bijvoorbeeld het niet langer naar de slagerij komen in het uniform van de arbaki, ondergraaft de ernst van de voorgehouden vrees.

5.1.7. De Raad wijst er verder op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing nog uitgebreid werd ingegaan op de verschillende aspecten van verzoekers verklaringen, met betrekking tot de belaging van de talibanleden in de winkel, de opdracht om een flesje in het vlees te verwerken, de omstandigheden van zijn vasthouding in het districtshuis en de inval door de taliban in het ouderlijk huis. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker niet *in concreto* ingaat op deze overwegingen. Hij beperkt zich ertoe te verwijzen naar zijn feitenrelaas en te stellen dat er dreigementen en huiszoekingen zijn geweest door de taliban, doch hiermee brengt hij geen enkel concreet element aan dat een andere beoordeling van zijn vluchtrelaas toelaat. Ook wat betreft de bespreking van overgemaakte documenten, die eveneens in de bestreden beslissing kan worden gelezen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker deze onbesproken laat.

5.1.8. Het geheel aan verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden

die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen volgende passage in de bestreden beslissing: *“Waar u in het verzoekschrift gericht aan de Raad in het kader van uw beroepsprocedure tegen de (heden ingetrokken) beslissing van het CGVS genomen op 10 maart 2021 nog opwerpt dat u in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa wijst het CGVS op het volgende. Uit de door u in dit verzoekschrift aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Hoewel u stelt dat de taliban Afghanen die in Europa verbleven hebben viseert, dient te worden vastgesteld dat dit louter een bewering betreft die u niet in concreto staakt. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. In uw geval haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zo keren jaarlijks vele honderdduizenden Afghanen terug naar hun land van herkomst zonder te worden beschuldigd van apostasie of verwestering. Waarom dit voor u anders zou zijn, is volstrekt onduidelijk.”*

5.1.10. Deze beoordeling vindt steun in richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

5.1.11. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker brengt geen enkele concrete informatie aan, die hij op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en die concrete invulling geeft aan zijn leven alhier in België.

5.1.12. De duur van zijn verblijf in België sinds juni 2020, *in casu* amper tweeënhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was ook meerderjarig toen hij Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker nam ook actief deel aan het openbare leven in Afghanistan, alwaar hij een slagerij uitbaatte. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met wie hij contact onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10), zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

5.1.13. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.14. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.15. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming

van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een

individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar wordt gesteld dat de humanitaire en economische crisis het gevolg is van de sancties die na de machtsovername werden ingesteld, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afgaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afgaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale

instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit*

and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4 . Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES